

Sygn. akt IV CSK 233/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Z. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w G.

przeciwko G.S.

o wydanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 listopada 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 3 listopada 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa
tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie

i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany G.S. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w B. nakazującego pozwanemu wydanie powodowi Z. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. określonych rzeczy ruchomych. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Jego zdaniem skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona dlatego, że Sąd powołując się art. 222 § 1 k.c. uznał, że powódce przysługiwało roszczenie windykacyjne. Ponadto Sąd naruszył art. 494 w zw. z art. 486 § 4 k.c. oraz art. 455 k.c. nie badając obowiązku współdziałania wierzyciela z dłużnikiem przy wykonaniu zobowiązania i bezpodstawnie przyjął, że powódka spełniła wszystkie obowiązki i usunęła wszystkie przeszkody uniemożliwiające wystąpienie z powództwem zwrotnym na podstawie art. 494 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (tak m.in. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.).

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołane przesłanki zostały wykazane. Sąd Okręgowy w ramach podstawy prawnej rozstrzygnięcia nakazującego zwrot wzajemnych świadczeń uwzględnił także treść art. 494 k.c. oraz ocenił spełnienie warunków do rozbiórki (demontażu) urządzeń objętych żądaniem wydania.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 w zw. z art. 108, 391 § 1, 398²¹.

aj